

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 20. června 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Suka a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Františka Pokorného

takto:

K odvolání obžalovaného [REDAKCE] a **státní zástupkyně** Okresního státního zastupitelství v Tachově **se zrušuje** dle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 4. 5. 2018 č. j. 9 T 9/2018 - 399 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že se obžalovaný [REDAKCE], narozený [REDAKCE], **uznává vinným**, že

I. dne [REDAKCE] v 17.09 hodin na chodbě domu č.p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v obci [REDAKCE] v okrese Tachov fyzicky napadl [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kdy ho opakovaně, a to nejméně osmkrát, udeřil pěstmi do hlavy, poté mu vulgárně nadával a vyčítal mu spolupráci s Policií, na závěr na něj křičel, že mu dluží 1.000 Kč, které chce do druhého dne, přičemž poškozený, ač zvrátil a měl bolesti hlavy po přesně nezjištěnou dobu, lékařské ošetření nevyhledal,

II. dne [REDAKCE] kolem 10.30 hod. v pokoji v domě č.p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE], kam [REDAKCE] ze strachu vpustil [REDAKCE], požadoval po [REDAKCE] okamžité vydání částky 1.000 Kč, když mu poškozený odpověděl, že peníze nemá, a že je dal již [REDAKCE], udeřil obžalovaný [REDAKCE] otevřenou rukou na levou tvář, aby zdůraznil svoji převahu a nutil [REDAKCE] k vydání požadované částky, [REDAKCE] poté odešel za [REDAKCE] do 1. patra půjčit si peníze, [REDAKCE] mu však peníze nepůjčil a po návratu do bytu po něm [REDAKCE] požadoval vydání nějaké hodnotné věci do zálohy, kdy [REDAKCE] mu ze strachu vydal telefon zn. [REDAKCE], načež [REDAKCE] ho udeřil otevřenou rukou do obličeje, mrštil telefonem o zem s tím, že nemá takovou hodnotu, znovu [REDAKCE] udeřil a požadoval po něm vydání částky 1000 Kč do šesti hodin téhož dne pod pohrůžkou, že jinak ho dobije, bude se muset odstěhovat z tachovského kraje a skončí s [REDAKCE] a se vším, poté ho

ještě dvakrát udeřil pěstí do obličeje,

tedy

I. dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně ublížil na zdraví, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

II. užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

čímž spáchal

ad I) přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku

ad II) zvláště závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku s použitím § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným pod body I. a II. pokračujícím zločinem loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a pod bodem I. též přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že

I. dne [REDAKCE] v 17.09 hodin na chodbě domu č.p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v obci [REDAKCE] v okrese Tachov fyzicky napadl [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kdy ho opakovaně, a to nejméně osmkrát, udeřil pěstmi do hlavy, poté mu vulgárně nadával a vyčítal mu spolupráci s Policií, na závěr na něj křičel, že mu dluží 1.000 Kč, které chce do druhého dne, přičemž poškozený, ač zvracel a měl bolesti hlavy po přesně nezjištěnou dobu, lékařské ošetření nevyhledal,

II. dne [REDAKCE] kolem 10.30 hod. v pokoji v domě č.p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE], kam [REDAKCE] ze strachu vpustil [REDAKCE], požadoval po [REDAKCE] okamžité vydání částky 1.000 Kč, když mu poškozený odpověděl, že peníze nemá, a že je dal již [REDAKCE], udeřil obžalovaný [REDAKCE] otevřenou rukou na levou tvář, aby zdůraznil svoji převahu a nutil [REDAKCE] k vydání požadované částky, [REDAKCE] poté odešel za [REDAKCE] do 1. patra půjčit si peníze, [REDAKCE] mu však peníze nepůjčil a po návratu do bytu po něm [REDAKCE] požadoval vydání nějaké hodnotné věci do zálohy, kdy [REDAKCE] mu ze strachu vydal telefon zn. [REDAKCE], načež [REDAKCE] ho udeřil otevřenou rukou do obličeje, mrštil telefonem o zem s tím, že nemá takovou hodnotu, znovu [REDAKCE] udeřil a požadoval po něm vydání částky 1000 Kč do šesti hodin téhož dne pod pohrůžkou, že jinak ho dobije, bude se muset odstěhovat z tachovského kraje a skončí s [REDAKCE] a se vším, poté ho ještě dvakrát udeřil pěstí do obličeje.

2. Za tuto trestnou činnost byl obžalovaný [REDAKCE] odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou.
3. Proti tomuto rozsudku si v zákonné lhůtě podali odvolání jak obžalovaný [REDAKCE], tak i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově.

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

4. Obžalovaný ██████████ zaměřil podané odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku a odůvodnil je v podstatě tím, že existuje jediný přímý důkaz o jeho vině a to výpověď poškozeného ██████████. Nebylo však prováděno znalecké zkoumání za účelem ověření obecné a specifické věrohodnosti poškozeného. Poškozený je v současné době vazebně trestně stíhán pro zločin dle § 283 odst. 1, 2 trestního zákoníku a dále je prověřován pro majetkovou trestnou činnost. Poškozený je sám uživatelem drog, což se projevuje i na jeho nestabilním psychickém stavu. Ani jeden ze svědků, kteří byli dále v hlavním líčení vyslechnuti, nebyl inkriminovanému jednání přítomen. Odvolatel vytýká soudu prvního stupně též nesprávné hodnocení provedených důkazů, neboť se vychází ze sporné výpovědi poškozeného a jeho družky, která má k poškozenému blízký vztah. Naopak výpovědi svědků ██████████, ██████████ a ██████████ se hodnotí jako zcela nevěrohodné. Závěrem podaného odvolání se navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně za účelem doplnění dokazování, nebo aby rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil.
5. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově zaměřila podané odvolání toliko proti výroku o trestu, neboť trest shledává příliš mírným. V odůvodnění podaného odvolání odvolatelka připomíná, že obžalovaný je pro zvlášť závažný zločin loupeže ohrožen trestem dva až deset let. Přitom neshledává jedinou polehčující okolnost, ale naopak poukazuje na to, že obžalovaný se dopustil více trestných činů a zvlášť závažného zločinu se dopustil pokračujícím jednáním spočívajícím ve dvou útocích. Jde o speciálního recidivistu, přičemž u Okresního soudu v Tachově je proti obžalovanému vedeno další trestní řízení pro zvlášť závažný zločin loupeže. Závěrem podaného odvolání se navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání deseti let se zařazením pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou.
6. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaných odvolání přezkoumal dle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost předcházejícího řízení, přičemž vycházel zejména z konkrétně uplatněných námitek obou odvolatelů. Na základě tohoto postupu dospěl Krajský soud v Plzni k následujícím zjištěním a závěrům.
7. Především je třeba uvést, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí netrpí procesními vadami, pro které by bylo třeba napadený rozsudek rušit z titulu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ostatně odvolatelé procesní námitky ani neuplatnili.
8. Také skutkový stav věci byl zjištěn v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností, tedy tak, jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Nálezací soud hodnotil veškeré rozhodné důkazy jednotlivě i v souhrnu a v souladu se svým vnitřním přesvědčením, tedy tak, jak předpokládá zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Logicky tímto zákonným způsobem dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, které náležitě promítl do skutkových vět pod body I. a II. výrokové části napadeného rozsudku a návazně také do příslušných pasáží odůvodnění tohoto rozhodnutí, s nimiž se v uvedeném směru krajský soud ztotožňuje a v zájmu stručnosti proto postačí na příslušné pasáže napadeného rozsudku (body 1-15) odkázat.
9. Ke konkrétním námitkám uplatněným v odvolání je třeba jen připomenout, že ve spise není obsažen jakýkoliv relevantní poznatek zpochybňující schopnost poškozeného ██████████ podat adekvátní svědectví. Lze připustit, že zjištění vztahující se ke kriminálním aktivitám poškozeného snižuje jeho obecnou věrohodnost, nicméně rozhodující je specifická věrohodnost jeho výpovědi a s tou se soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledně vypořádal. Zasazuje totiž výpověď poškozeného do kontextu dalších ve věci provedených důkazů a rovněž i tyto důkazy podrobně vyhodnocuje. Výpověď poškozeného označuje za vnitřně logickou, podrobnou, obsáhlou a vykazující znaky líčení zažitých událostí. V této souvislosti nutno upozornit na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, v němž je zakotvena vázanost odvolacího soudu hodnocením důkazů ze strany soudu prvního stupně, pokud odvolací

soud sám důkazy znovu či nově neprovádí. Taková situace nenastala a krajský soud se proto cítí být uvedenou zákonnou premisou vázán. Nutno vysvětlit, že jde o projekci zásad ústnosti a bezprostřednosti do oblasti hodnocení důkazů v odvolacím řízení trestním. Jestliže totiž odvolací soud důkazy, konkrétně výpovědi obžalovaného či svědků, neprovádí, nemůže z takových důkazů získat bezprostřední dojem jako důležitý atribut pro vyhodnocení právě specifické věrohodnosti. V daném případě soud prvního stupně obžalovaného i svědky osobně vyslychal a v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, proč věří právě výpovědi poškozeného, potažmo svědkům, kteří tuto výpověď podporují. Stejně tak náležitě se okresní soud vyrovnal i s tím, proč nevěří obhajobě obžalovaného a svědkům, jejichž výpovědi s touto obhajobou korespondují.

10. Ne zcela se odvolací soud ztotožnil s postupem soudu prvního stupně v otázce uplatnění právní kvalifikace. Skutková zjištění tak, jak byla pojata do skutkové věty pod bodem I., dle názoru odvolacího soudu neodpovídají právním závěrům nalézacího soudu v tom smyslu, že došlo k naplnění (též) skutkové podstaty pokračujícího zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Násilí (údery pěstmi do hlavy poškozeného), kterého se zde obžalovaný [REDAKCE] dopustil, nebylo uplatněno v úmyslu zmocnit se cizí věci, ale obžalovaný napadl poškozeného pro jeho údajnou spolupráci s policií. Pokud **na závěr** na poškozeného křičel, že mu dluží 1 000 Kč, které chce do druhého dne, nebyl již tento výrok provázen násilím ani pohrůzkou bezprostředního násilí. Ze stejného důvodu krajský soud postrádá motivační souvislosti a jednotný záměr jako podmínky pokračování v trestném činu ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku. Podle názoru odvolacího soudu jednání obžalovaného pod body I. a II. představuje samostatné skutky, přičemž jednání pod bodem I. naplňuje znaky přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému ublížení na zdraví jiného, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Jednání obžalovaného pod bodem II. naplňuje znaky zvláště závažného trestného činu loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný zde užil násilí a pohrůzky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, konkrétně mobilního telefonu značky [REDAKCE] a částky 1 000 Kč v hotovosti.
11. Z posledně uvedených důvodů krajský soud k odvolání obžalovaného [REDAKCE] i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově napadený rozsudek zrušil a postupem dle § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že při nezměněných skutkových zjištěních upravil právní kvalifikaci jednání obžalovaného pod body I. a II. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a to z výše již uvedených důvodů.
12. Při novém rozhodování o druhu a výměře trestu odvolací soud samozřejmě vnímal argumentaci druhého z odvolatelů a to státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Tachově. S touto argumentací se však neztotožnil, neboť navrhovaný trest představuje samotnou horní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 173 odst. 1 trestního zákoník (dvě léta až deset let), přičemž mimořádné zvýšení této hranice o jednu třetinu ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 trestního zákoníku není přípádné. Obžalovaný [REDAKCE] byl sice v minulosti odsouzen pro stejnorodou trestnou činnost a to v roce 2009, tedy ještě za účinnosti trestního zákona č. 140/1961 Sb., který nevymezoval kategorii zvláště závažného zločinu (§ 14 odst. 3 trestního zákoníku). Navíc závažnost nyní spáchané trestné činnosti není vzhledem k okolnostem případu a možnostem nápravy pachatele natolik ztížena, aby citované ustanovení přicházelo do úvahy. Za důležitou v tomto směru považuje krajský soud právě kvalifikační úpravu, na jejímž základě lze uzavřít, že se obžalovaný dopustil trestného činu loupeže pouze jediným útokem, přičemž ani osoba samotného pachatele nevykazuje takové rysy, aby bylo adekvátní ustanovení § 59 odst. 1 trestního řádu uplatnit a obžalovanému uložit požadovaný exemplární trest. Tomuto závěru totiž svědčí aktuální zpráva vyžádaná odvolacím soudem z Věznice Plzeň, kterou je obžalovaný [REDAKCE] kladně hodnocen. V této zprávě z 12.6.2018 se uvádí, že u obžalovaného nebyly zaznamenány negativní projevy chování, dodržuje všechna režimová opatření a komunikace s příslušníky a zaměstnanci vězeňské služby je slušná a korektní. Jednání a chování obžalovaného je na požadované úrovni, stanovená pravidla dodržuje a své povinnosti si plní. Se spoluobviněnými

vychází bez problémů, konflikty nevyvolává. Za dobu dosavadního výkonu vazby obžalovaný nebyl kázeňsky řešen ani trestán za kázeňský přestupek, nebyl ani napomínán. Už vůbec pak nelze v neprospěch obžalovaného hodnotit zjištění, že je proti němu vedeno další trestní řízení pro zvlášť závažný zločin loupeže, neboť je třeba ctít zásadu presumpce nevinny.

13. Ze všech shora uvedených důvodů byl obžalovanému [REDAKCE] uložen jako přiměřený nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře pěti let, přičemž pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. V podrobnostech lze odkázat i na odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodě 17), s nímž se v daném ohledu odvolací soud ztotožňuje. Zmírnění výměry trestu o jeden rok vyvěrá toliko z úpravy právní kvalifikace ve prospěch obžalovaného. Zařazení obžalovaného do věznice s ostrahou je namístež proto, že u obžalovaného nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 20. června 2018

JUDr. Milan Suk v. r.
předseda senátu

Tento rozsudek ze dne 20.6. 2018 sp.zn. 50To 235/2018 nabyl právní moci dne 20.6. 2018.
Připojení doložky právní moci provedla dne 4.7. 2018 Jana Deverová.

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.